

og det er klart, at naar de ikke kunne faas paa selve Auktionen, saa vil vedkommende tage dem ved Eksekutionen, og hvad man ikke kan faa hos Debitor, tager man hos Kreditor, og Kreditor vil ved de sekundære Prioriteter vide at regne det med; han vil selvfølgelig beregne sig et Ekivalent for, hvad han under vanskelige Forhold kan komme til at give ud. Men et Lovforslag, der siger, at man ikke maa gøre Salærets Størrelse afhængig af Fordringens Størrelse eller af Købesummen, men at der skal tages Hensyn til Ulejligheden ved Møder, Sagens Behandling og Rejser o. s. v., gør det let for den Sagfører, der vil bringe noget ud deraf, at gøre, hvad jeg vil kalde Brøvl og forhale Sagen paa de forberedende Stadier, paa de Møder, der gaa forud for Auktionen, at skaffe sig betydelige Rejseomkostninger, skrive meget o. s. v. Dertil vil der saa i Praxis blive taget Hensyn. Jeg tror altså, at det Gode, der vindes ved dette Lovforslag, kan søges paa en meget lille Plet. Naar det, som Tinget vedtog ved 3dje Behandling, ikke nu kan vedtages, saa forstaar jeg ikke, hvorfor man skulde vedtage dette Lovforslag. Jeg maa derfor vedblivende anbefale mit Endringsforslag.

Justitsministeren (M e l l e m a n n):

Jeg skal blot gøre en kort Bemærkning i Anledning af de sidst faldne Øtringer med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 1. Jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at man affærdiger vedkommende fra de ordinære Retsmidler. Den samme Adgang, han nu har til at appellere bagefter, skal han naturligvis beholde og med den samme Retsvirkning, at han, hvis Rendelsen findes urigtig, kan faa Auktionen annulleret. Det eneste, han skal stille Sikkerhed for, er, at han virkelig benytter den ekstraordinære Adgang til at standse Auktionen ved sin Begæring om Appel. I øvrigt skal jeg kun henholde mig til min Bemærkning om, at alle, der tro, at Lovforslaget medfører en Forbedring, og som ønske at faa det til Lov, maa jeg tilraade, at stemme imod Endringsforslagene og at stemme sammen med Udvalgets Flertal.

Ordføreren (Klein): Jeg skal tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger, som jeg haaber kunne blive afsluttende. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Sagførere efter den Anledning, der er bleven givet tidligere og nu igen i Dag, og jeg skal overhovedet ikke komme mere ind paa Sagens Realitet. Derfor beder jeg ogsaa det ærede Medlem for Præsto Ants 3dje

Balgkreds (Leth) undskyldte, at jeg ikke nærmere svarer paa, hvad han anførte i Dag; jeg anser det ikke for aldeles nødvendigt og lader det derfor være. Derimod tror jeg at have Lov til at sige, at efter min Opfattelse har det fundet Bekræftelse, hvad jeg tillod mig at ytre for nogle Dage siden, at det ærede Medlem fra Ribe (Bust) efterhaanden har tilegnet sig et Frisprog her i Tinget, som intet andet Medlem i den Grad som det ærede Medlem har tilegnet sig. Jeg vil blot i den Henseende minde om, at han udtalte over for mig, at jeg havde brugt Talemaader, talte smukt og veltalende, men i Virkeligheden var det det, som man ude paa Landet — dette uforfælskede og ufordærvede Land i Modsetning til Rjøbenhavnriet — kaldte „at give en Sludder for en Sladder“. Det er, forekommer det mig virkelig ret betegnende for det ærede Medlems Maade at tale paa. Jeg skal naturligvis ikke dømme om, hvorvidt han har Ret deri, men jeg kan dog maasse svare det ærede Medlem, at min personlige Opfattelse er den, at det, som det ærede Medlem sagde, i Grunden svarer kunde kvalificere sig til at blive karakteriseret paa den Maade, som det ærede Medlem ytrede, at man dømte om visse Talemaader ude paa Landet. Hovedindholdet af det ærede Medlems sidste Foredrag var, at han var bleven i høj Grad irriteret — og det var maasse deri, at man skulde søge Undskyldning for den Maade, hvorpaa han i øvrigt udtalte sig — han var bleven i høj Grad irriteret over, at Ordføreren havde opstillet et Forslag, som han gentagende havde forsvaret med megen Barme og Veltalende — thi det synes egentlig ogsaa at ærgre det ærede Medlem, at man taler veltalende — men saa til syvende og sidst selv fraraade at stemme for et saadant Endringsforslag og det af Hensyn til Regeringen. Jeg kan nu ikke forstaa, at det ærede Medlem dog ikke vil erkende, at det undertiden kan være nødvendigt at renoncere paa, at opgave at faa, hvad man gerne vilde have, for dog at faa noget. I Virkeligheden forholder jo Sagen sig, som det er udtalt i Udvalgets Erklæring, at man i Djæbløket havde Balget imellem at faa en Lov, som i det mindste jeg anser for god og heldig, og saa opgave at faa samtidig Til læget om Halvprocentafgiftsfriheden, eller at lade hele Sagen falde. Ethvert af de ærede Medlemmer maa nu efter sin egen bedste Samvittighed afgøre, om han anser det for rigtigt at lade denne Sag falde, fordi man ikke kan opnaa denne Frihed for Halvprocentafgiften, som vistnok er i højeste Grad ønskelig, og som